

Jeroen

Copywriter, woordvoerder, journalist, ghost-writer, dichter ... Het cv van **Jeroen Vermeiren** (48) is een bonte verzameling stielen. Als single papa van Cas (13) laat hij graag een tegendraadse ballon op over relaties en ouderschap.

Gepruts

Twee keer per jaar waagt deze alleenstaande vader van 48 zich op Tinder, alwaar hij zich toch weer nieuwsgierig een weg baant door de carrousel van (niet zelden naar duurzame en zorgeloze liefde smachtende) andere singles.

Ik zet de bakens zo uit dat ik een schare dames krijg voorgeschoteld die in leeftijd variëren van 40 tot 50 lentes jong. Twintigers vallen uit de boot. Ze kunnen mijn dochter zijn en bovendien is mijn midlifecrisis goeddeels achter de rug. Dertigers zijn op zich jofele lieden, maar onder ons: been there, done that. Conclusie: no more. Ze hebben niet zelden een urgente kinderwens en die ben ik al lang verloren onderweg. Ik heb een geweldige zoon van 13, die mij ook voor de nodige uitdagingen stelt. Dat volstaat. Zij die geen kinderwens hebben, stellen al eens exotische relatievormen zoals polyamorie voor. In theorie ben ik helemaal pro, maar ik zie het in de praktijk niet werken voor mij. Bovendien hebben ze bijna allemaal iets met backpacken en verre, exotische bestemmingen. Lees: oorden waar je dodelijke slangen en spinnen vindt, malaria of een breinvretende amoëbe kan opdoen en waar het te heet of te vochtig is. Ik ben ouderwets. Ik vind de Provence en Toscane prima. De Mount Everest beklim ik wel in een volgend leven. Exit ook de dertigers dus.

Het idee van een vleeskeuring is nooit ver weg, met dat swipen. Na 24 uur word ik onrustig. Denk ik:

waarom ben ik hier ook alweer? Na 48 uur schaam ik mij kapot. En na 72 uur loop ik gillend weg. Bye, account. Noorderzon, *here I come*. Zes maanden later begint de cyclus opnieuw. Ik ben een positieve jongen en ga er dus van uit dat 'het déze keer wél zal meevallen'. Quod non. Je botst gewoon weer op dezelfde gekke en onrealistische verwachtingen. Zoals 'jij: hebt geen rugzak' (duh?!), of 'gezocht: no vanilla'. Bijna altijd staat er een rist voorwaarden waaraan je geacht wordt te voldoen, kwaliteiten die je hoort te verenigen in één en hetzelfde ouder wordende brakke lijf. Zóveel kwaliteiten dat ik al uitgeput raak terwijl ik ze lees.

Weet je, ik heb heimwee naar de speelplaats. Toen ik nog dwaasverliefd en verlangend kon staren naar Lies, met wie ik via de gedeelde bank in het chemielokaal (de symboliek!) boodschappen uitwisselde. Lippen kwamen er nooit aan te pas. Afijn, of pas veel later, toen we allebei al gescheiden waren en samen wat demonen hoopten te temmen. Dat lukte niet erg, dus houden we 't sindsdien op vriendschap. Want Lies is en blijft wel een topwif. (Een topwif, ja. Ik doe niet aan woke.)

Ik heb bovenal heimwee naar geoorloofde klungeligheid. Naar gepruts. Daar ben ik overigens alleen maar beter in geworden, in gepruts. Maar dát is gek genoeg nooit een door Tinderdames gezochte kwaliteit. Dan blinkt een mens eens in iets uit. ■